

Perheen elämää

Ruokapöytä täyttyy iloisesta puheensorinasta ja naurusta. Lautasia lisää, porukkaa tulee vielä. Ja käytössä ovat taas ne suuret kattilat, joita kuuden hengen perheemme tottui käyttämään silloin, kun lapset usein kavereineen istuivat pöytään. Kesällä ovi käy tiuhaan, aikuiset lapset puolisoineen, ystävät ja lasten kaverit piipahtavat ja viihtyvät pitempäänkin. Terassilla on kiva ottaa aurinkoa, syödään ulkona ja nautitaan yhdessäolosta, pelataan tai ollaan vain. Sauna lämpiää ja yökylään on mukava jäädä.

Viime syksynä meitä jäi enää kolme, kun toiseksi nuorin tyttäreemme lähti toiselle paikkakunnalle opiskelemaan. Kesätyö toi mukanaan paluumuuttajan, kun opiskelu taukosi loman ajaksi. Nuoren opiskelemaan lähtö oli iso muutos, sillä edellisten lasten lähdöstä oli kulunut jo monta vuotta. Silti se oli iloinen ja onnellinen asia; onhan hienoa saada kokeilla omia siipiään, rakentaa kotia ja opetella oikeasti elämistä aikuisena. Ja me vanhemmat olimme onnistuneet omassa tehtävässämme, kun nuori lähti mielellään ja innokkaana.

Viime keväänä nuorimmaisemme lauloi viimeistä suvivirttään peruskoulussa. Lukio kutsuu parin viikon kuluttua. Meistä vanhemmista se tuntuu ehkä vielä isommalta muutokselta kuin nuoresta itsestään. Yksi elämänvaihe on meidän perheessämme ohi, peruskoulun vuodet takana. Onhan niitä peruskoulun vuosia toki meidän perheessämme jo ollutkin ja kevätjuhlissa istuttu suvivirttä laulamassa parikymmentä vuotta. Mutta jonkinlainen haikeus silti on mielessä, kun tuttuun kouluun ei enää ole asiaa.

Joskus kuusitoistavuotiaan kuopuksemme elämä hengästyttää näin läheltä katsojaa. On agility-harjoituksia ja kisoja Alma-koiran kanssa, tanssia ja teatteria, isosena ja jumppaohjaajana vastuunkantamista ja aikaa riittää silti kavereille ja meille vanhemmillekin. Pohdiskelin joskus vuosia sitten sitä, kuinka nuoruus voi pahimmillaan olla vain aikuisuuden odotushuone, jolloin ainoastaan odotetaan jotakin eikä osata elää sitä hetkeä, joka on käsillä. No, kuopuksemme kohdalla ei totisesti odotella ja haikailla vain tulevaa, vaan elämä on tässä ja nyt. Senkin olen huomannut, että asioista puhutaan niiden oikeilla nimillä ja silloin, kun on aika puhua. Mykkäkoulua ei pidetä, vaan kun jokin asia on epäselvä, niin se selvitetään. Ja niin on hyvä. Meidän aikuisten olisi tarpeellista ottaa oppia lapsistamme.

Nuorten ja jo aikuisiksi ehtineiden lasten vanhempina on mielenkiintoista huomata, kuinka omanlaisiaan kaikki lapsemme ovat. Toki vieraan korvissa saattaa sisarusten puheääni olla ihan samankuuloista tai hymy ja silmät samannäköiset, mutta persoonaltaan he ovat kuitenkin erilaisia, omia persoonallisuuksia. Samoilla arvoilla ja periaatteilla heidät on kasvatettu, mutta onneksi kaikki ovat saaneet kasvaa itsensä näköisiksi ja näyttävät olevan sovussa itsensä kanssa. Ja olemmehan me vanhemmatkin onneksi oppineet tässä matkan varrella yhtä ja toista lasten kasvatukseen liittyvää ja kasvaneet vanhempina lasten rinnalla.

Kesään kuuluu ehdottomasti auringossa löhöämistä kirja nenän edessä ja sitäkin olen ehtinyt tehdä, vaikka porukkaa ja menoakin on ollut. Olen viettänyt pitkän ja ihanan loman ja ammentanut

auringosta valoa ja voimaa syksyn varalle. Loma on täyttänyt tehtävänsä, kun kalenteria voi alkaa pikkuhiljaa täyttää ja miettiä töitäkin. Opiskelijatyttäreemme totesi tässä eräänä päivänä, että voisi se koulu jo alkaa. Ei ole omena kovin kauas pudonnut...

Ritva Sonntag

kemiläinen valtuutettu